

ליום ולילה – על כן דרשו אחרים מ"שנה בשנה" שכור נאכל לשני ימים ולילה אחד.

ודנה הגמרא: ורבנן החולקים עם אחרים ודוריםים "שנה בשנה" שאינו נפסל משנה לחברתה – הלכה זו **דנאבל לשני ימים ולילה אחד** כשלמים, **מנא להו?** ולמה לא נאמר לחומרא שמה שאמרה התורה "כחוזה התנופה" היינו ליום ולילה בלבד כשל תודה?

ומתרצין: אמר קרא "יהיה לך כחוזה התנופה", ודרשין "יהיה לך" – הוסיף לך הכתוב "הויה" אחרת, והיינו יום נוספת, שלא תאמר כחוזה ושוק של תודה.

בשנה" מאידךשי ביה?

ומתרצין" מיבעי להו⁽²³³⁾ לדרשה אחרת. **בדתニア:** אמרה תורה "שנה בשנה", למידנו שהוא נאכל يوم אחד משנה זו, ששחטו ביום האחרון של שנותו כמצוותו, ונאכל ביום האחרון, ולמחרתו יום אחד משנה אחרת, וגם בו ביום נאכל שחררי כך נאמר "תאכלנו שנה בשנה" – **ליימד על הכבר שננאבל לשני ימים ולילה אחד.**

פירוש⁽²³⁴⁾: אף על גב שאמרה התורה לגבי בכור [במדבר יח] "ובשרם יהיה לך כחוזה התנופה", מכל מקום, אין אני יודע אם יכולן של שלמים הנאכלים לשני ימים ולילה אחד, אם לחומרא כתודה הנאכלת

הדרן על אלו קדשים

מקובצת והצאן קדשים וחק יעקב המתאמים סוגיתנו עם הגמרא בכורות [כז ב] ועיין רשי' על התורה [במדבר יח] המביא מספרי דרשת רבי עקיבא.

233. גירסת הגאון יעב"ץ.

234. מבואר על פי תוס' אחריות בשיטה